

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/192/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817208480
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8817208480.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. JUDr. Barbora Korenecová, advokát so sídlom Slnecná 765/3, 900 45 Malinovo, IČO: 42 174 902, proti žalovanému: F. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. X. XXX, zast. F. R. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. X. XXX, o zaplatenie sumy 163,36 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 5Csp/196/2017-36 zo dňa 05.03.2018 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a vyslovil, že žalovanému priznáva proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Vykonaným dokazovaním a citujúc ust. § 39; § 41; § 52 ods. 1 až 4; § 53 ods. 1 až 3, 5 Občianskeho zákonníka; § 497 Obchodného zákonníka; § 1 ods. 2; § 2 ods. 1 písm. a) a b); § 9 ods. 1, 2; § 11 ods. 1 z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch zistil, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 19.03.2012 zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 450 eur. V zmluve bolo dojednané, že veriteľ sa na žiadosť spotrebiteľa zaviazal pri podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi bezúčelový spotrebiteľský úver v hotovosti k rukám spotrebiteľa vo výške 450 eur a spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť aj príslušný poplatok vo výške 402 eur a celkom zaplatiť čiastku 852 eur v 12 mesačných splátkach po 71 eur počnúc dňom 23.04.2012. V rámciku vpravo hore pod údajmi žalovaného a nad slovom uvedenou dlžnou sumou je uvedená RPMN 269,57 %. Dňa 24.08.2012 žalovaný podpísal žiadosť o úpravu splátkového kalendára, v zmysle ktorej žalovaný žiadal o úpravu splátkového kalendára o 60 dní. Dňa 28.03.2013 žalovaný podpísal žiadosť o úpravu splátkového kalendára, v zmysle ktorej žalovaný žiadal o úpravu splátkového kalendára o 1 mesiac. Dňa 14.10.2013 žalovaný podpísal žiadosť o úpravu splátkového kalendára, v zmysle ktorej žalovaný žiadal o úpravu splátkového kalendára o 1 mesiac. Na základe týchto žiadostí mal byť celý úver uhradený dňa 15.05.2014.

3. Súd prvej inštancie posúdil predmetnú zmluvu ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle § 52 a nasl. OZ a ako výkladové pravidlo použil Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

4. Prvoinštančný súd skonštatoval, že pohľadávka žalobcu vznikla na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v zmysle ktorej poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 450 eur a tento sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť aj príslušný poplatok vo výške 402 eur a tak celkom zaplatiť čiastku 850 eur v 12 splátkach po 71 eur. Žalovaný uhradil celkom 952 eur.

5. Súd prvej inštancie podrobil zmluvu aj kontrole v súlade s ust. z. č. 129/2010 Z.z., a to či zmluva má náležitostí vyžadované uvedeným zákonom alebo či v zmysle ust. § 11 ods. 1 citovaného zákona je treba úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu absencie kogentných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dospel k záveru, že zmluva neobsahuje zákonom požadované náležitosti o spotrebiteľskom úvere. Vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Biroóvá uviedol, že nemožno Smernici priznať priamy, ale ani nepriamy účinok, lebo by sa jednalo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. S poukazom na ust. § 220 ods. 2 z. č. 160/2015 Z.z. CSP, ako aj § 54 ods. 2 OZ a najmä na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí NS SR sp. zn. 4Obdo/45/2012 zo dňa 24.06.2013 so záverom o potrebe uprednostniť výklad sledujúci záujem spotrebiteľa, sa priklonil k výkladu sledujúcemu záujem spotrebiteľa, teda výkladu pre neho výhodnejšiemu. V súvislosti s významnosťou tohto princípu poukázal na názor vyslovený v rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Cdo/1/2012, podľa ktorého princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.

6. Zhodnotil ďalej, že zo zmluvy sa naviac nedajú jednoznačne určiť ani termíny jednotlivých splátok ako celku, nakoľko v zmluve sa uvádza, že úver je potrebné uhradiť v 12 mesačných splátkach od 23.04.2012, termíny splatnosti ďalších splátok však zo zmluvy nie je možné zistiť. Zo žiadostí o úpravu splátkového kalendára zo dňa 23.08.2012, 28.03.2013 a 14.10.2013 nie je možné zistiť termíny splatnosti splátok. Zároveň sa splatnosť jednotlivých splátok aj konečná splatnosť podľa týchto žiadostí posunuli, nevyplývajú z nich však konkrétne termíny, v akých má dlžník splátky uhrádzať. Uvedené jednoznačne spochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

7. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že formulárová zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.03.2012 neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a z dôvodu absencie týchto údajov v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere podpísanej oboma účastníkmi zmluvného vzťahu tak, ako to vyžaduje ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. o spotrebiteľských úveroch, preto je možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Podľa citovaného zák. ust. § 9 ods. 2 písm. f) obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného údaj o konečnej splatnosti úveru. V súlade s ustanovením § 11 ods. 1 písm. a) zákona absencia uvedenej náležitosti nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve chýba údaj konečnej splatnosti úveru respektíve tento je vzhľadom na jednotlivé žiadosti o úpravu splátkového kalendára vyjadrený zmätočne a nejednoznačne. Zo žiadostí o úpravu splátkového kalendára konečná splatnosť nevyplýva. Uvedené spôsobuje celkovú nezrozumiteľnosť zmluvy.

8. Zmluva tiež neobsahuje úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 1 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch a napriek tomu žalobca si uplatňuje úrok vo výške 32 % ročne. Aj v prípade, že by žalovanému bol poskytnutý úver pri ročnej úrokovej sadzbe 32 %, súd by bol povinný skúmať, či takto dohodnutý úrok je v súlade s dobrými mravmi. Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou do 1 roka ako aj od 1 do 5 rokov v marci 2012 činil úrok 7,33 % p.a. a 13,14 % p.a. Z toho je zrejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v danom prípade prinajmenšom dvojnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami pri obdobných úveroch. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009). Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často krát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. V danom prípade teda ide o neprimerane vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore s dobrými mravmi, preto je s poukazom na ust. §39 OZ (Občianskeho zákonníka) zmluva o

úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/151/2013 z 25.09.2013 a 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014.

9. Taktiež považoval za rozporné s dobrými mravmi poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. V danom prípade ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi predstavuje prinajmenšom 243,53 % (úver od 1 do 5 rokov) z ročnej miery úrokov poskytovaných v tomto období bankami, takže o 143,53 % prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami. Pri úvere splatnom do jedného roka by dokonca ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi predstavovala 436,56 % (úver do 1 roka) z ročnej miery úrokov poskytovaných v tomto období bankami, takže by o 336,56 % prevyšovala mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami. Vzhľadom na vyššie uvedené závery súd považoval dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú (§41 Občianskeho zákonníka).

10. Zmluvné dojednanie o tom, že dlžník je okrem istiny úveru a úrokov povinný zaplatiť aj administratívny poplatok nie je dojednaním o hlavnom predmete plnenia a teda súd môže skúmať, či jeho dojednaním došlo k značnej nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Vyplýva z neho, že za poskytnutie úveru je žalovaný povinný zaplatiť okrem úroku aj administratívny poplatok, ktorý je určený pevnou sumou 402 eur. Zo zmluvy však nevyplýva, za čo spotrebiteľ tento poplatok platí, pričom výška administratívneho poplatku je pre žalobcu nosnou časťou právneho úkonu zmluvy o úvere z dôvodu, že mu zabezpečuje dosiahnutie rozhodujúcej časti zisku z úverového obchodu, ktorý uzaviera, čo je jeho základným cieľom, pričom miera zisku plynúca z úrokového výnosu je vo vzťahu k tomuto poplatku porovnateľná, dokonca výška poplatku prevyšuje dojednaný úrok. Uvedený poplatok značne navyšuje odplatu veriteľa spočívajúcu v úrokoch bez toho, aby bolo zrejmé, za čo spotrebiteľ uvedený administratívny poplatok platí. V prípade poplatku takéhoto typu zaň dodávateľ spotrebiteľovi neposkytol žiadne protiplnenie. Uplatňovanie uvedeného poplatku je možné zároveň považovať za priečiace sa dobrým mravom v zmysle § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka.

11. Pokiaľ ide o poplatky za upomienky v sume 80 eur, tento nárok súd žalobcovi taktiež nepriznal. V danom prípade sa jedná o sporové konanie a sporové konanie je konaním návrhovým. Žalobca je povinný k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, resp. uviesť dôkazy, ktoré v priebehu súdneho konania navrhuje vykonať. Jedná sa o jeho dôkaznú povinnosť a práve v sporovom konaní je nesplnenie dôkaznej povinnosti spojené s procesnou zodpovednosťou za nedokázanie tvrdených skutočností, to znamená s neunesením tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno, určujú normy hmotného práva. Zásadne ho má ten, v koho záujme je dokázanie určitej skutočnosti. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní práve toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). Na základe uvedeného mal prvoinštančný súd za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno čo do tvrdenia o oprávnenosti výšky uplatnenej pohľadávky v časti nároku na predmetné poplatky, pretože nepredložil žiadne také dôkazy, ktorými by bolo možné objektívne posúdiť a preveriť výšku pohľadávky, ktorú si uplatňuje, preto aj v tejto časti žalobu spolu s príslušenstvom zamietol. Zároveň v prípade poplatku takéhoto typu zaň dodávateľ spotrebiteľovi neposkytol žiadne protiplnenie. Predmetný poplatok tak predstavuje iba ďalšiu sankciu v prípade omeškania spotrebiteľa s úhradami dlhu, nie iba skutočnú náhradu nákladov dodávateľa. Uplatňovanie uvedeného poplatku je možné zároveň považovať za priečiace sa dobrým mravom v zmysle § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka. V danej súvislosti súd poukázal aj na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Brandenbursku (Brandenburgisches Oberlandesgericht) z 21. júna 2006 sp. zn. 7 U 17/06 v ktorom sa uvádza, že už také poplatky ako poplatky za vydanie náhradnej kreditnej karty, vystavenie kvitancie v predpísanej pozemkovoknižnej forme, skúmanie a preverovanie pomerov a upomienky sú neprijateľné. Poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 18Co/109/2011.

12. Dodal ešte, že v danom prípade je v závere zmluvy drobným písmom uvedená netransparentná inkorporačná doložka v znení „dolupodpísaný dlžník...súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať“. O netransparentnú inkorporačnú doložku ide aj vtedy, ak ju dodávateľ uvedie menším písmom ako zmluvné podmienky predstavujúce podstatné zložky zmluvy. Neprijateľná inkorporačná doložka (uvedená drobným písmom v závere zmluvy) v danom prípade nemohla prívodiť viazanosť Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru.

13. V súvislosti s nárokom na zmluvnú pokutu v sume 83,36 eur (zostatok zmluvnej pokuty) uviedol, že v danom prípade žalobca nepreukázal, že by dojednanie o zmluvnej pokute bolo súčasťou listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis. Vymedzenie vo Všeobecných podmienkach (pričom tieto žalobca nedoložil) súd nemôže považovať za platné písomné dojednanie zmluvnej pokuty, ako to vyžaduje § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V rámci spotrebiteľských zmlúv dojednanie zakladajúce právo na zmluvnú pokutu, rovnako ako aj rozhodcovská doložka, zásadne nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale len súčasťou samotnej spotrebiteľskej zmluvy, teda listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis (nález Ústavného súdu Českej republiky z 11. novembra 2013, sp. zn. I.ÚS 3512/2011). Nie je preto splnený zákonný predpoklad platného dojednania zmluvnej pokuty v písomnej forme, nesplnenie ktorej má za následok jej absolútnu neplatnosť v zmysle ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

14. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že žalobca má v danom prípade nárok iba na istinu úveru bez úrokov a poplatkov z dôvodov uvedených vyššie (spotrebiteľský úver je bez úrokov a bez poplatkov, netransparentná inkorporačná doložka), pričom žalovanému bol poskytnutý úver v sume 450 eur a žalovaný už k predmetnej zmluve uhradil 952 eur, žalovaný zaplatil žalobcovi viac ako bol povinný. Súd preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

15. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP.

16. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodňoval ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. K zmluve o úvere uviedol, že v čase uzavretia zmluvy 19.03.2012 zákon nestanovoval maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Dal do pozornosti aktuálne závery rozhodovacej praxe, podľa ktorej u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 12Cmo/95/2005. Ďalej uviedol, že zmluvný úrok medzi stranami sporu bol dohodnutý vo výške 39,15 % ročne a prvoinštančný súd nesprávne uviedol jeho výšku 391,20 %, keď vychádzal z predpokladu, že úrok vo výške 97,88 eur predstavuje mesačný úrok, to zo zmluvy nevyplýva. Úrok vo výške 97,88 eur bol vypočítaný ako celkový úrok v zmluve o úvere. K poplatku ako odmeny za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov uviedol, že zákonodarca tieto za spracovanie zmluvy nielen pripúšťa, ale i slovné uvádza. Žiadaný poplatok nie je neprimerane vysoký vzhľadom na to, že žalobca je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania je vyššie oproti bankám. V čase uzavretia zmluvy dlžník jeho výšku nenamietal a peňažné prostriedky prevzal, čím dobrovoľne sa rozhodol pristúpiť na podmienky úverovej zmluvy. Mal právo od zmluvy odstúpiť bez dôvodu do 14 kalendárnych dní od jej uzavretia. Tiež poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 C-42/2015. K administratívne poplatku uviedol, že aj zákon o spotrebiteľských úveroch spomína niektoré poplatky, teda poplatok je nielen prípustný, ale zákon ho aj výslovne uvádza. V čase uzavretia zmluvy nebola stanovená maximálne prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Dôkazné bremeno v otázke primeranosti odplaty znáša žalobca a nie žalovaný. Žalobca sa navyše opiera o úrokovú sadzbu stanovenú pre banky, ktorá je nižšia. Pri nebankových subjektoch nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Žalobcom tvrdenú neprijateľnosť poplatku nie je možné vyvodiť ani zo samotného zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal tiež na novelu zákona o spotrebiteľských úveroch zákonom č. 132/2013 Z.z., účinným od 10.06.2013 a žalobcom tvrdenú neprijateľnosť poplatku nie je možné vyvodiť ani z uvedeného samotného zákona. Pritom zákonodarca explicitne vymenúva poplatok alebo náhradu nákladov len za vedenie, evidenciu, správu úveru resp. účtu alebo jeho zrušenie, nie však poplatku za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, z čoho výkladom a contrario vyplýva, že takýto poplatok je v zmysle citovaného zákona prípustný. Žalovaný rázne odmietol, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere ako administratívny poplatok za administratívne náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všeobecnou administratívou s tým spojenou je neprijateľná zmluvná podmienka. V tejto súvislosti poukázal na článok 4 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V závere vyslovil názor, že vzhľadom na uvedené je vylúčené, aby súd preskúmaval primeranosť tohto dojednania. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a žiadal priznať náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

17. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

18. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP., vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 30.05.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

19. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

20. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na doplnenie zdôraznenia správnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

21. Keďže odvolateľ namietal v odvolaní nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR z 27.07.2011, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

22. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne posúdil právny vzťah medzi stranami sporu založený zmluvou o úvere zo dňa 19.03.2012 ako vzťah spotrebiteľský a poskytol žalovanému ako spotrebiteľovi náležitú ochranu. Nie je možné stotožniť sa s názorom odvolateľa, že za poskytnutie úveru vo výške 450 eur odplata vo výške 402 eur je primeranou. Je tiež nutné vysloviť súhlas so záverom súdu prvej inštancie, že uvedený poplatok značne navyšuje odplatu veriteľa, za ktorú veriteľovi neposkytol žiadne protiplnenie. Správne preto súd prvej inštancie uvedený poplatok považoval za priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 a neplatným v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Je však možné súhlasiť s odvolateľom, že zákon pripúšťa určité druhy poplatkov, tieto však nesmú byť v rozpore s dobrými mravmi a so zákonom.

23. K ďalšej odvolacej námietke týkajúcej sa administratívneho poplatku odvolací súd uvádza, že táto časť odvolania označená ako II. je časť nesúvisiaca s predmetným sporom, nakoľko v jeho texte odvolateľa sa označuje z pozície žalovaného, pritom v predmetnom konaní je žalobcom. V uvedenej časti odvolania tiež uvádza, že „žalovaný rázne odmieta, že zmluvná podmienka, uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, t.j. administratívny poplatok za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je neprijateľná zmluvná podmienka“. Je potrebné zdôrazniť k tomu, že predmetom konania nebolo vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Odvolací súd uvádza, že odvolanie v uvedenom texte nie je odvolaním namietajúcim napadnutý rozsudok, keďže predmetom konania bolo zaplatenie sumy 163,36 eur s príslušenstvom a nie je určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a POHOTOVOSŤ, s.r.o. v tomto konaní nebola žalovaným, ale žalobcom. Z uvedeného je možné vyvodiť záver, že žalobca sa nedôsledne venoval dôvodom odvolania proti napadnutému rozsudku.

24. Odvolací súd len dodáva, že v zmluve o úvere uzavretej dňa 19.03.2012 medzi stranami sporu nie je uvedená žiadna úroková sadzba. Zo zmluvy o úvere iba vyplýva, že veriteľ má poskytnúť dlžníkovi úver vo výške 450 eur, ktorý sa dlžník zaväzuje zaplatiť s poplatkom vo výške 402 eur, teda celkom vo výške 852 eur v 12 mesačných splátkach po 71 eur, počnúc dňom 23.04.2012. V kolónke RPMN je uvedený údaj 269,57 %. V zmluve o úvere nebolo nič iné dohodnuté, ani do nej pojaté. Žalobca až v žalobe v

predmetnej veci si uplatňoval aj úrok vo výške 32 % ročne z jednotlivých súm, preto tento nárok súd prvej inštancie správne vyhodnocoval porovnávaním s výškou úrokov pri obdobných úveroch poskytovaných inými subjektami. Správny preto bol záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby aj čo do žiadaného úroku vo výške 32 % ročne. Rovnako správne súd prvej inštancie zamietol žalobu aj čo do poplatku vo výške 80 eur, ktorý si žalobca uplatňoval za upomienky. V konaní nebol preukázaný nárok žalobcu na uvedenú sumu. Preto správne súd prvej inštancie žalobu zamietol aj v tejto časti.

25. Odvolací súd len na úplný záver ešte dodáva, že ak v zmluve o úvere je uvedená RPMN vo výške 269,57 %, ide o výšku presahujúcu všetky medze a výšku vypočítanú bez toho, aby v zmluve boli uvedené predpoklady jej výpočtu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch.

26. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998. sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

27. Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má tiež za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré nemohli spôsobiť zmenu či už právneho posúdenia veci alebo zmenu rozhodnutia ako takú.

28. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že žalobca neuviedol vo svojom odvolaní žiadnu takú relevantnú okolnosť, ktorá by bola spôsobilá prívodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku.

29. Správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

30. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

31. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu voči v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).